

Câtă nevoie am de tine soartă!...

Florin-Cezar CĂLIN

- Secunda vieții e esențială!
Emană uneori trăiri mai vechi.
- Nu cere dar nici nu dă socoteală!
Chiar de iubirea o ia de urechi.

Am învățat eu timpul să-mi asculte,
- Din Of-urile care mă-nconjoară!
(iar dacă uneori ele sunt mute),
Încet, încet vor da cândva pe-afară.

Proverbială e dragostea noastră,
A fost (doar pentru unii) o dilemă.
Cum, minunată marea cea albastră,
Rămâne, pentru toți, ca o emblemă.

Am mai trădat-o-n sine-mi, câteodată,
- Dar o iubesc ... ca viața ce-o visez!
- De-ai să mă-ntrebi, răspunsul niciodată!
Acesta, eu, pe buze, nu-l mimez.

Cu rugăciuni și posturi (chiar impuse),
- Iubirea ta am vrut ca să o am!
(cărările de dor fiind distruse),
La așteptare eu o condamnam.

"- Câtă nevoie am de tine soartă!"
Nu mă disprețui (cum o mai faci).
Reneagă-mă ... dar să îmi spui pe dată,
- Că în iubire tu nu e prefaci!

Brăila, august 2017